

Новолуние

СТЕФАНИ МАЙЪР

ЕГМОНТ
twilight.egmont.bg

ПЪРВА ГЛАВА

ПРАЗНЕНСТВО

Бях деветдесет и девет цяло и девет процента сигурна, че сънувам.

Първо, защото стоях на ярка слънчева светлина под ослепително слънце, каквото никога не грееше в новия ми дом – дъждовния Форкс в щата Вашингтон, и второ, бях с баба си Мери. Баба ми бе починала преди шест години, което беше неоспоримо доказателство в подкрепа на теорията, че сънувам.

Баба не се бе променила особено, лицето ѝ беше точно, както си го спомнях. Кожата ѝ беше мека и повехнала, набраздена от стотици тънки бръчици, които нежно обгръщаха костта. Като сушена кайсия, но с бухнала гъста бяла коса, щръкнала като облак около лицето ѝ.

Устата ми и нейното смръщено лице се разтегнаха едновременно в изненадани усмивки. Явно и тя не беше очаквала да ме види.

Тъкмо се наках да започна с въпросите – бяха толкова много: Какво прави в съня ми? Какво е правила през последните шест години? Добре ли е дядо ми и дали се бяха намерили там, където бяха? – но в същия миг и тя отвори уста, така че реших да я оставя да говори първа. Тя обаче също затвори уста и двете се засмяхме на конфузната ситуация.

– Бела?

Нечий глас ме повика и двете едновременно се обърнахме към новодошлия. Знаех кой е и без да се обръщам. Бих разпознала този глас навсякъде и бих откликнала, все едно дали наяве или насън... а вероятно и от отвъдното. Гласът, заради който бих влязла в огън, или, за да не звучи толкова театрално, заради който бих джапала през безкраен дъжд и студ.

Едуард.

Винаги трепвах от радост, когато го зърнех – независимо дали бях будна, или не, и макар да бяха *почти* убедена, че сънувам, изпаднах в паника, когато го видях да крачи към нас под ослепителното слънце.

Паника, защото баба не знаеше, че съм влюбена във вампир. Всъщност никой не го знаеше – затова как ли щях да ѝ обясня факта, че ярките слънчеви лъчи се отразяват от кожата му в хиляди искри с цветовете на дъгата, сякаш бе направен от кристал или диамант?

Ами, бабо, вероятно ти прави впечатление, че приятелят ми целият искри. Той така си свети на слънце. Но ти не се тревожи...

Но какво, за бога, беше *намислил*? Та нали живееше във Форкс, най-дъждовното кътче на земята, за да може да излиза навън и през деня, без да разкрива тайната на своето семейство. А ето че сега грациозно крачеше към

мен с най-прекрасна усмивка на ангелското си лице, сякаш нямаше кой друг да го види.

За един кратък миг ми се прииска да не бях едничкото изключение за необичайния му талант. Обикновено се чувствах благодарна, че съм единственият човек, чиито мисли не чува така ясно, сякаш се рецитират на глас. Но сега ми се дощя да може да ги долови, за да чуе предупреждението, което крещях наум.

Стрелнах паникьосан поглед към баба и разбрах, че е прекалено късно. Тя тъкмо се обръщаше към мен, а очите ѝ бяха стреснати точно като моите.

Все така усмихнат с онази прелестна усмивка, която всеки миг щеше да пръсне сърцето ми, Едуард ме прегърна през рамо и се обърна към баба ми.

Но изражението на баба ми ме изненада. Вместо да изглежда ужасена, тя ме гледаше смутено, сякаш очакваше да я смърря. А и стоеше в доста странна поза – едната ѝ ръка беше непохватно протегната и сякаш увита около нещо. Все едно беше прегърнала някой, който не можех да видя, някой невидим...

Едва тогава, когато се загледах по-внимателно, забелязах огромната позлатена рамка, която обрамчваше тялото на баба ми. Объркана, вдигнах свободната си ръка и се протегнах да я докосна. Тя имитира движението свършено точно, сякаш го отрази. Но там, където пръстите ни трябваше да се докоснат, имаше само студено стъкло...

Сънят ми така рязко премина в кошмар, че от сътресението ми се зави свят.

Това не беше баба ми.

Това бях аз. Аз в огледало. Аз – стара, сбръчкана и сухрена.

Едуард стоеше до мен, без да се отразява в огледалото, мъчително красив и завинаги на седемнадесет.

Притисна прекрасните си ледени устни към похабената ми буза.

– Честит рожден ден – прошепна той.

Събудих се стреснато, очите ми рязко се отвориха и с мъка си поех дъх. Мрачна сивкава светлина, така познатата светлина на облачна утрин, бе заела мястото на ослепителното слънце от съня ми.

Това е само сън, казах си, само сън. Поех си дълбоко въздух и отново подскочих, когато будилникът ми иззвъня. Календарът в ъгълчето на монитора му ме информира, че датата е 13-и септември.

Само сън, но поне в едно отношение – пророчески. Днес беше рожденият ми ден. Официално навършвах осемнадесет години.

От месеци чаках с ужас този ден.

През цялото свършено лято – най-щастливото в живота ми, най-щастливото лято, което *някой някога* изобщо е прекарвал, и най-дъждовното в историята на Олимпийския полуостров – този злокобен ден ме бе дебнал из засада, изчаквайки сгода да ме връхлети.

И сега, когато бе настъпил, се оказа още по-неприятен, отколкото си бях представяла. Бях по-стара – усещях го. Вярно, че остарявах с всеки изминал ден, но това беше различно, по-лошо, ясно измеримо. Бях на осемнадесет.

А Едуард никога нямаше да стане на осемнадесет.

Когато отидох да си измия зъбите, почти се изненадах, че лицето в огледалото не се бе променило. Вгледах се в

отражението си, търсейки някакви следи от бръчки по бледата кожа. Единствените бяха тези по челото ми, но знаех, че ако успея да се успокоя, и те ще изчезнат. Само дете не можех да се успокоя. Веждите ми бяха сключени в тревожна линия над напрегнатите ми кафяви очи.

Това е само сън, отново си напомних аз. Само сън... но и най-ужасният ми кошмар.

Пропуснах закуската, бързайки да изляза възможно най-скоро от къщата. Не успях изцяло да избегна баща си, така че в продължение на няколко минути се наложи да полагам усилия да изглеждам весела. Искрено се постарях да изразя въодушевление от подаръците, които го бях помолила да не ми купува, но всеки път, когато се опитвах да се усмихна, имах чувството, че ще се разплача.

На път за училище направих всичко възможно да се стегна. Образът на баба ми – *отказвах* да преглътна, че това съм аз – просто не ми излизаше от главата. Единствената ми емоция бе отчаяние, докато не паркирах на познатия паркинг зад гимназията на Форкс и зърнах Едуард, неподвижно облеган на излъсканото си сребърно волво, като мраморна статуя на забравен езически бог на красотата. Сънят ми не бе достатъчно ласкателен към външността му. Освен това чакаше *мен*, точно както всеки ден.

Отчаянието ми мигом се стопи и вместо това ме обзе недоумение. Половин година след началото на връзката ни все още не можех да повярвам на късмета си.

Сестра му Алис стоеше до него и също ме чакаше.

Разбира се, Едуард и Алис всъщност нямаха роднинска връзка (всички във Форкс смятаха, че братята и сестрите Кълън са осиновени от доктор Карлайл Кълън и съпругата му Есме, които очевидно бяха прекалено мла-

ди, за да имат деца на такава възраст), но кожата им беше еднакво бледа, а очите със същия странен златист оттенък, оброчени от дълбоки синкави сенки. Лицето ѝ като неговото беше изумително красиво. За посветените – примерно за мен – тези сходства разкриваха тяхната същност.

При вида на Алис, с блеснали от възбуда жълто-кафяви очи и квадратно сребристо пакетче в ръцете, челото ми се смръщи. Бях ѝ казала, че не искам нищо за рождения си ден, абсолютно *нищо* – нито подаръци, нито дори внимание. Очевидно обаче бе решила да не се съобразява с желанията ми.

Затръшнах вратата на пикапа – шеви, модел 53-та, предизвиквайки дъжд от ръждиви пращинки от влажния покрив, и бавно тръгнах към тях. Алис се втурна към мен, а дяволитото ѝ лице цялото грейна под щръкналата ѝ черна коса.

– Честит рожден ден, Бела!

– Шшт! – изсъсках и се озърнах да видя дали някой не я е чул. Последното нещо, което исках, бе неприятният повод да се отбелязва под каквато и да било форма.

Тя не ми обърна внимание.

– Сега ли ще си отвориш подаръка, или после? – нетърпеливо попита тя, докато крачехме заедно към чакащия Едуард.

– Никакви подаръци – шепнешком запротестирах аз.

Тя най-накрая долови настроението ми.

– Добре... тогава по-късно. Хареса ли ти албумът от майка ти? И фотоапаратът от Чарли?

Въздъгнах. Естествено, нямаше как да не знае какви са подаръците за рождения ми ден. Едуард не беше

единственият в семейството с необикновени способности. Алис явно беше „видяла“ какво планират родителите ми в същия момент, в който им беше хрумнало.

– Да, страхотни са.

– И аз мисля, че са страхотни. Та човек е на *осемнадесет* веднъж в живота. Не е зле моментът да се запечата.

– А *ти* самата колко пъти си била на осемнадесет?

– Това е различно.

Точно тогава стигнахме до Едуард и той протегна ръка към моята. Поех я с нетърпение и за момент забравих мрачното си настроение. Кожата му беше гладка, твърда и както винаги много студена. Пръстите му нежно трепнаха върху моите. Вгледах се в очите му с цвят на течен топаз и сърцето ми също трепна, но далеч не толкова нежно. Долавяйки неравномерния ми пулс, той отново се усмихна.

Вдигна свободната си ръка и премина със студения си показалец по контура на устните ми.

– И така, според уговорката ни нямам право да ти пожелаая честит рожден ден, правилно ли съм разбрал?

– Точно така. – Никога не успявах да докарам неговата безупречна, стегната артикулация. Би могла да се усвои единствено през някой по-ранен век.

– Просто проверявам. – Той прокара ръка през разрошената си бронзова коса. – *Възможно* е да си размислила. Повечето хора се радват на рождените си дни и подаръци.

Алис се засмя и смехът ѝ прозвуча като сребърно звънче.

– Разбира се, че ще се радваш. Днес всички ще са мили с теб и ще ти угаждат, Бела. Какво толкова неприятно може да се случи? – въпросът ѝ беше риторичен.

– Да остареея – все пак отговорих, а гласът ми не беше толкова равен, колкото ми се искаше.

Усетих как усмихнатите устни на Едуард се изопват в тънка черта.

– Осемнадесет не е чак толкова много – каза Алис. – Жените не започват ли да се притесняват за възрастта си чак като навършат двадесет и девет?

– Но съм по-стара от Едуард – промърморих аз.

Той въздъхна.

– Само формално – каза тя, като се стареше да звучи весело. – И то само с една-единствена година.

Всъщност... ако можех да съм *сигурна*, че бъдещето ще се развие както исках – завинаги да бъда с Едуард и Алис и останалите Кълън (за предпочитане не като сбръчкана стара бабичка), то тогава една или две години не бяха чак от такова значение. Но Едуард беше категорично против бъдеще, което предполага една определена промяна в мен. Бъдеще, което да ме направи като него – безсмъртна.

Задънена улица – така го наричаше той.

Честно казано, не го разбирах. Какво толкова велико имаше да си смъртен? Да бъдеш вампир съвсем не ми се струваше чак толкова ужасно – поне не и както живееха Кълън.

– Кога ще си бъдеш вкъщи? – попита Алис, сменяйки темата. От изражението ѝ ми ставаше ясно, че е замислила точно онова, което се надявах да избегна.

– Не знаех, че се предполага да си бъда вкъщи.

– О, не бъди лоша, Бела! – възропта тя. – Нали няма да ни развалиш цялото удоволствие?

– Мислех, че идеята на рождения ден е да правя, каквото искам аз.

– Ще я взема от вкъщи веднага след училище – каза Едуард, без да ми обръща никакво внимание.

– Трябва да ходя на работа – запротестирах.

– Всъщност не трябва – доволно ми съобщи Алис. – Вече говорих с госпожа Нютън. Размести ти смените и каза да те поздравя за рождения ден.

– Аз... аз, въпреки това не мога да дойда – заекнах аз, отчаяно търсейки извинение. – Ами, още не съм гледала „Ромео и Жулиета“ за часа по английски.

Алис изсумтя:

– Та ти знаеш „Ромео и Жулиета“ наизуст.

– Но господин Бърти каза, че трябва да гледаме пиесата, за да оценим напълно текста, защото точно такава е била идеята на Шекспир.

Едуард подбели очи.

– Вече си гледала филма – обвинително каза Алис.

– Но не и версията от 1960 година. Господин Бърти твърди, че е най-добрата.

Самодоволната усмивка на Алис най-после угасна и тя ме изгледа гневно.

– Може да стане по лесния начин, Бела, а може и по трудния, но по един или друг начин...

Едуард прекъсна заплахата ѝ.

– Алис, успокой се. Щом Бела иска да гледа филма, нека го гледа. В крайна сметка днес е рожденият ѝ ден.

– Именно – вметнах.

– Ще я доведа към седем часа – продължи той. – Така ще имате повече време да се подготвите.

Смехът на Алис отново иззвъня.

– Чудесно. Ще се видим довечера, Бела! Ще бъде забавно, ще видиш. – Тя се ухили, а широката ѝ усмивка разкри идеалните ѝ блестящи зъби. След това ме целуна

по бузата и се отправи с танцова стъпка към сградата, преди да успея да реагирам.

– Едуард, моля те... – започнах, но той сложи студения си показалец върху устните ми.

– Ще поговорим по-късно. Да тръгваме, ще закъснеем за час.

Никой не ни обърна внимание, когато заехме обичайното си място в дъното на класната стая, вече бяхме заедно в почти всички часове. (Невероятно беше какви неща правеха заради Едуард секретарките от канцеларията.) Дватамата с Едуард бяхме двойка вече твърде отдавна, за да сме предмет на клюки. Дори Майк Нютън вече не ме поглеждаше мрачно и не ме караше да се чувствам леко виновна. Вместо това ми се усмихваше и се радвах – явно бе приел, че можем да бъдем само приятели. Майк се беше променил през лятото – лицето му бе загубило част от пухкавостта си и сега скулите му изпъкваха. Бледорусата му коса беше с нова прическа – беше я пуснал по-дълга и не я правеше на шипове, а внимателно я оформяше с гел. Не беше трудно да се досетя откъде черпи идеи, но външният вид на Едуард не можеше да се постигне само с подражание.

През целия ден се напъвах да измисля как да се измъкна от мероприятиято, което явно се подготвяше в дома на семейство Кълън. Достатъчно гадно бе да се налага да празнувам в подобно погребално настроение. Но още по-лошо беше, че плановете им със сигурност включваха много внимание и подаръци.

Да си център на внимание не е особено приятно, когато най-редовно ти се случват злополуки. Никой не иска да бъде в светлината на прожектора, когато има вероятност да плъосне по лице.

Освен това изрично бях помолила, всъщност запоядала, никой да не ми подарява подаръци тази година. Изглежда обаче, не само Чарли и Рене бяха решили да пренебрегнат молбата ми.

Никога не съм разполагала с кой знае колко пари и това никога не ме е притеснявало. Рене ме беше отгледала със заплатата си на детска учителка. Чарли също не богатееше – беше полицейски началник в малкия град Форкс. Единственият ми личен доход идваше от трите дни седмично, в които работех в местния магазин за спортни стоки. В такова малко градче си беше истински късмет, че изобщо имах работа. Всичко, което изкарвах, отиваше в микроскопичния ми фонд за колежа. (Колежът беше план Б. Все още таях надежди за план А, но Едуард така се беше запънал да си остана човек...)

Едуард имаше *много* пари – не исках дори да се замислям колко много. Парите не означаваха нищо нито за Едуард, нито за останалите от семейството му. Бяха просто нещо, което се трупа, когато разполагаш с неограничено време и със сестра, която има тайнствената дарба да предвижда тенденциите на стоковата борса. Едуард не разбираше защо се противях да харчи пари за мен, не разбираше защо се чувствах неудобно, когато ме води в скъпи ресторанти в Сиатъл, защо не му позволявам да ми купи кола, която да вдига над деветдесет километра в час, нито пък защо не искам да ми плати таксата в колежа (той беше абсурдно запален по план Б). Едуард смяташе, че съм ненужно опърничава.

Но как можех да му позволя да ми купува разни неща, когато не можех да отвърна на жестовите му? По някаква непонятна за мен причина той искаше да бъ-

дем заедно. И всичко, което ми предлагаше допълнително към това, още повече нарушаваше баланса.

С напредването на деня нито Едуард, нито Алис споменаха повече рождения ми ден и аз започнах да се успокоявам.

Седнахме да обядваме на обичайната ни маса.

На тази маса цареше странно примирие. Ние тримата, Едуард, Алис и аз, седяхме в най-южния край. Сега, когато „по-старите“ и в известен смисъл по-страшни (в случая с Емет) братя и сестри от семейство Кълън бяха завършили гимназията, Алис и Едуард не изглеждаха толкова страховити за околните и вече не седяхме сами. Останалите ми приятели – Майк и Джесика (които бяха в неловкото положение да са просто приятели след скъсване), Анджела и Бен (чиято връзка беше оцеляла през лятото), Ерик, Конър, Тайлър и Лорън (макар последната да не влизаше точно в категорията приятели), също седяха на нашата маса от другата страна на невидимата граница. В слънчеви дни, когато Едуард и Алис отсъстваха от училище, тази граница изчезваше, разговорът някак от само себе си се разпростираше и включваше и мен.

Едуард и Алис не възприемаха това отлъчване от обществото нито за странно, нито за обидно, както щях да го възприема аз например. Даже не им правеше впечатление. Хората се чувстваха доста особено в компанията на брата и сестрата Кълън, изпитваха нещо, което граничеше с непонятен страх. Аз бях рядко изключение от правилото. Едуард понякога се тревожеше колко добре се чувствам с него. Смяташе, че е опасен за здравето ми – мнение, на което бурно се противопоставях всеки път, когато го изразяваше гласно.

Следобедът бързо отмина. Часовете свършиха и Едуард, както обичайно, ме изпрати до пикапа. Но този път ми отвори дясната врата. Явно Алис щеше да закара неговата кола до вкъщи, за да може той да ми попречи да се измъкна.

Скръстих ръце на гърди и отказах да вляза в колата и да се скрия от дъжда.

– Като имам рожден ден, не ми ли се полага аз да карам?

– Преструвам се, че нямаш рожден ден, точно както искаше.

– Щом нямам рожден ден, значи няма защо да идвам у вас довечера...

– Добре тогава – той затвори вратата, мина покрай мен и ми отвори шофьорската врата. – Честит рожден ден.

– Шшт – смърних го с половин уста. Покатерих се на шофьорското място, изпълнена със съжаление, че не бе приел другия вариант.

Докато карах, Едуард зачовърка радиото, клатейки неодобрително глава.

– Радиото ти лови ужасно зле.

Смръщих се. Не обичах да се заяжда с пикапа ми. Той беше прекрасен, имаше си своя индивидуалност.

– Ако искаш хубаво радио, си карай своята кола. – Толкова бях напрегната от плановете на Алис като капак на и без това мрачното ми настроение, че думите ми прозвучаха по-остро, отколкото ми се искаше. Много рядко проявявах лошо настроение пред Едуард и тонът ми го накара да стисне устни, за да не се размее.

Когато паркирах пред къщата на Чарли, той се пресегна и пое лицето ми в шепи. Беше безкрайно внима-

телен, докосваше слепоочията ми, скулите ми, линията на челюстта ми единствено с върховете на пръстите си. Сякаш бях изключително чуплива, както и беше, поне в сравнение с него.

– Точно днес би трябвало да си в добро настроение – прошепна той и сладостният му дъх облъхна лицето ми.

– Ами ако не искам да съм в добро настроение? – попитах накъсано.

В златистите му очи сякаш тлееше огън.

– Много жалко.

Главата ми се замая още преди да се наведе над мен и да притисне ледените си устни в моите. Моментално забравих всички тревоги, каквато несъмнено бе целта му, и се съсредоточих да не забравя да вдъшвам и издишвам.

Устните му се задържаха върху моите, студени, гладки и нежни, докато не обвих ръце около врата му и не отвърнах твърде ентузиазирано в целувката. Усетих как устните му се извиха нагоре и той пусна лицето ми, после протегна ръце зад врата си, за да отдръпне преплетените ми пръсти.

Едуард бе очертал множество граници пред физическата ни връзка с намерението да ме опази жива. Въпреки че уважавах необходимостта да спазвам безопасна дистанция между кожата ми и острите му като бръснач и обвити с отрова зъби, подобни условности обикновено ми изхвърчаха от главата, когато ме целуваше.

– Бъди послушна, моля те – въздъхна той до бузата ми. После нежно притисна още веднъж устни в моите и се отдръпна, поставяйки ръцете ми в скута ми.

Пулсът ми закънтя в ушите. Сложих ръка върху сърцето си. Думкаше като барабан под дланта ми.

– Мислиш ли, че някога ще започна да свиквам? – за-

чудих се на глас. – Дали някой ден сърцето ми ще престане да се опитва да изскочи от гърдите ми всеки път, когато ме докоснеш?

– Надявам се, че не – каза той малко самодоволно.

Завъртях очи.

– Хайде да гледаме как Капулети и Монтеки се избиват един друг, какво ще кажеш?

– Твоите желания са заповед за мен.

Едуард се изтегна на дивана, докато аз пусках филма и превъртах заглавните надписи. Кацнах на ръба пред него и той обвини ръце около кръста ми и ме придърпа към гърдите си. Не бяха меки колкото възглавницата, бяха твърди и студени и съвършени като на ледена скулптура, но определено ги предпочитам. Той издърпа старото вълнено одеяло от облегалката на дивана и ме зави с него, за да не замръзна до тялото му.

– Знаеш ли, Ромео ме изкарва от търпение – каза той, когато филмът започна.

– Какво му е на Ромео? – попитах леко жегната. Ромео беше един от любимите ми герои. Даже преди да срещна Едуард май бях малко влюбена в него.

– Ами, първо, в началото е влюбен в Розалинда, не мислиш ли, че това го прави малко непостоянен? Освен това няколко минути след сватбата си с Жулиета убива братовчед ѝ, което никак не е умно. Грешка след грешка. И да искаше, не би могъл по-пълно да разруши собственото си щастие.

Въздъхнах.

– Искаш ли да го гледам сама?

– Не, и без това през повечето време ще гледам теб. – Той прокара пръсти по ръката ми и мигновено настръхнах. – Ще плачеш ли?

– Най-вероятно – признах. – Ако гледам внимателно.

– Тогава няма да те разсейвам. – Но усетих устните му върху косата си, което определено ме разсея.

В крайна сметка филмът грабна вниманието ми, основно благодарение на Едуард, който шепнеше репликите на Ромео в ухото ми – неустоимият му, кадифен глас караше гласа на актьора да звучи дрезгаво и немошно. И аз действително се разплаках за забава на Едуард, когато Жулиета се събуди и откри съпруга си мъртъв.

– Признавам, че почти му завиждам – каза той и избърса сълзите ми с кичур от косата ми.

– Много е красива.

Той издаде звук на отвращение.

– Не му завиждам за *момичето*, а за лекотата, с която се самоубива – обясни ми той шеговито. – Толкова ви е лесно на вас, хората! Трябва само да изпиете шишенце отвара от билки...

– Какво? – ахнах аз.

– Веднъж ми се наложи да се замисля по този въпрос, а от опита на Карлайл знам, че никак не е лесно. Дори нямам представа колко начина е изпробвал Карлайл в началото... след като осъзнал в какво се е превърнал... – Гласът му, който за момент бе станал сериозен, отново се развесели. – А видно е, че и до днес е в отлично здраве.

Обърнах се, за да видя лицето му.

– За какво говориш? – настоях. – Как така веднъж ти се е наложило да се замислиш по този въпрос?

– През пролетта... когато ти едва не умря... – Той замълча и си пое дълбоко въздух, опитвайки се да звучи небрежно. – Разбира се, стараех се да се съсредоточа върху това да те открия жива, но за всеки случай си имах и ре-

зервен план. Но, както казах, за мен не е толкова лесно, както за вас, хората.

За секунда споменът от последното ми пътуване до Финикс заля съзнанието ми и направо ми се зави свят. Виждах всичко толкова ясно: ослепителното слънце, горещите вълни, надигащи се от асфалта, докато тичах отчаяна да открия садистичния вампир, решил да ме изтезва до смърт. Джеймс, който ме чакаше в стаята с огледалата, бе хванал майка ми за заложник, или поне така си мислех аз. Не знаех, че всичко е било капан. Точно както Джеймс не знаеше, че Едуард тича, за да ме спаси, и бе успял да ме открие навреме, но нещата бяха на косъм. Несъзнателно проследих с пръсти белега с формата на полумесец върху ръката си, който винаги беше с няколко градуса по-студен от останалата ми кожа.

Разтърсих глава – сякаш бих могла да се отърся от лошите спомени – и се опитах да схвана какво иска да ми каже Едуард. Стомахът ми се преобърна.

– Резервен план? – повторих аз.

– Ами, няхах намерение да живея без теб. – Той подбели очи, сякаш този факт бе напълно очевиден. – Но не знаех как *точно* да го направя, бях сигурен, че Емет и Джаспър никога няма да се съгласят да ми помогнат... затова мислех да отида в Италия и някак да предизвикам Волтури.

Не ми се искаше да вярвам, че говори сериозно, но златистите му очи бяха мрачни, вперени напред, замислени как би могъл да сложи край на собствения си живот. Изведнъж се ядосах.

– Какво е *Волтури*? – попитах настойчиво.

– Волтури са фамилия – обясни той, а погледът му продължаваше да блуждае. – Една много стара, много

могъща фамилия от нашия вид. Предполагам, те са нещо като кралската фамилия за нашия свят. В ранните си години Карлайл е живял за кратко при тях в Италия, преди да се установи в Америка, нали помниш историята.

– Разбира се, че помня.

Не бих могла да забравя първото си посещение в дома му, в огромното бяло имение, заровено дълбоко в гората до реката, нито пък стаята, в която Карлайл – баща на Едуард в толкова много отношения – съхраняваше цяла стена с картини, илюстриращи личната му история. Най-яркото, най-цветното и най-голямото платно на стената беше от периода, когато Карлайл живял в Италия. Разбира се, че си спомнях четиримата спокойни мъже, всеки с изящното лице на серафим, изрисувани на най-високия балкон над водовъртежа от цветове под тях. Макар картината да беше на няколко века, Карлайл, русият ангел, не се беше променил. Спомнях си и останалите трима, приятели на Карлайл от ранните му години. Едуард никога не бе използвал името Волтури за красивото трио – двама чернокоси и един белокас мъж. Беше ги нарекъл Аро, Кай и Марк, нощни покровители на изкуството...

– Както и да е, никой не дръзва да предизвика фамилията Волтури – продължи Едуард, прекъсвайки спомените ми. – Освен ако не иска да умре, или каквото там ни се случва. – Гласът му беше толкова спокоен, сякаш перспективата едва ли не го отегчаваше.

Яростта ми се превърна в ужас. Обгърнах мраморното му лице с ръце и силно го притиснах.

– Никога, никога повече не бива да мислиш за подобно нещо! – казах. – Независимо какво се случва с мен, *не ти разрешавам* да се нараняваш!

– Повече никога няма да те излагам на опасност, така че е безпредметно да говорим.

– Да ме *излагаш* на опасност! Нали уточнихме, че лошият късмет е по моя вина? – все повече започвах да се ядосвам. – Как смееш изобщо да мислиш така? – Представата Едуард да престане да съществува дори след смъртта ми бе нетърпимо болезнена.

– А ти какво би направила, ако беше на мое място?

– Не е същото.

Май не схващаше разликата. Подсмихна се.

– Ами, ако наистина нещо ти се беше случило? – потръпнах само при мисълта. – Нима искаш да полудея?

Сянка на болка докосна изваяните му черти.

– Като че ли разбирам гледната ти точка... донякъде – призна той. – Но какво бих правил без теб?

– Каквото си правил, преди да се появя и да объркам живота ти.

Той въздъхна.

– От твоята уста звучи толкова лесно.

– И би трябвало да е лесно. Не съм чак толкова интересна.

Канеше се да поспори, но после се отказа.

– Безсмислено е да спорим – напомни ми той. Изведнъж рязко се изправи и внимателно ме отмести, така че да не се докосваме.

– Чарли? – предположих.

Едуард се усмихна. След секунди чух как полицейската кола паркира в алеята. Протегнах се и решително хванах ръката на Едуард. Поне толкова баща ми би могъл да понесе.

Чарли влезе с кутия пица в ръце.

– Здравейте, хлапета – той ми се усмихна. – Реших, че

няма да възразите срещу кратка почивка от готвенето и миенето по случай рождения ден. Гладни ли сте?

– Ами да. Благодаря, татко.

Чарли не спомена нищо за очевидната липса на апетит на Едуард. Беше свикнал да отказва вечеря.

– Имаш ли нещо против да изведе Бела довечера? – попита Едуард, когато двамата с Чарли приключихме.

Погледнах Чарли с надежда. Може пък да смяташе, че рождените дни са семеен празник и трябва да си стоя въкъщи. Това беше първият ми рожден ден при него, първият след като майка ми Рене се беше омъжила повторно и бе отишла да живее във Флорида. Затова нямах представа какви са очакванията му.

– Нямам нищо против, довечера отборът на Маринърс играят за купата – обясни Чарли и разби всичките ми надежди. – Така че не ставам много за компания... Ето – той вдигна фотоапарата, който ми беше купил по предложение на Рене (защото щях да имам нужда от снимки за албума), и ми го подхвърли.

Би трябвало да ме познава по-добре и да знае, че имам проблеми с координацията. Фотоапаратът отскочи от върха на пръста ми и полетя към пода. Едуард го хвана, преди да се разбие на линолеума.

– Добро хващане – отбеляза Чарли. – Ако ще правите нещо забавно у семейство Кълън, Бела, непременно направи снимки. Нали знаеш каква е майка ти – ще иска да ги види още преди да си ги направила.

– Много добре си се сетил, Чарли – каза Едуард и ми подаде фотоапарата.

Обърнах го към него и щракнах първата снимка.

– Работи.

– Чудесно. А, и поздравете Алис от мен. Отдавна не е

идвала – устата на Чарли потръпна надолу в едното ъгълче.

– От три дни, татко – напомних му. Чарли беше луд по Алис. Беше се привързал към нея през пролетта, докато тя ми помагаше да се възстановя след странния инцидент. Чарли щеше вечно да ѝ бъде благодарен, че го спаси от ужаса да къпе порасналата си дъщеря. – Ще ѝ предам.

– Добре. И да си прекарате страхотно. – Явно ни намекваше да тръгваме. Вече се насочваше към всекидневната и телевизора.

Едуард победоносно се усмихна и хвана ръката ми, за да ме изведе от кухнята.

Когато стигнахме пикапа, отново отвори дясната врата и този път не се възпротивих. И без това в тъмното все още трудно се ориентирах къде точно да завия за къщата му.

Едуард се отправи на север през Форкс, видимо раздразнен от ограничението върху скоростта, налагано от древния ми пикап. Двигателят заръмжа още по-силно от обичайно, когато той ускори до осемдесет километра в час.

– По-полека – предупредих го.

– Знаеш ли какво ще ти хареса? Едно хубаво малко ауди купе. Безшумно, мощно...

– Нищо ми няма на пикапа. А като говорим за скъпи и ненужни вещи, за теб самия ще е най-добре да не си харчил пари за подаръци.

– Нито цент – невинно каза той.

– Добре.

– Ще ми направиш ли една услуга?

– Зависи от услугата.

Той въздъхна, а прекрасното му лице доби сериозно изражение.

– Бела, последният истински рожден ден, който празнувахме, беше на Емет през 1935. Позволи ни да се забавляваме и недей да се инатиш много-много довечера. Всички са страшно въодушевени.

Винаги се стряхах мъничко, когато споменавах подобни неща.

– Добре, ще се държа прилично.

– Може би трябва да те предупредя...

– Ако обичаш.

– Като казвам, че всички са въодушевени... наистина имам предвид *всички*.

– Абсолютно всички? – задавих се. – Мислех, че Емет и Розали са в Африка. – Жителите на Форкс бяха с впечатлението, че по-големите братя и сестри са в колеж в Дартмут, но аз знаех истината.

– Емет искаше да дойде.

– А... Розали?

– Знам, Бела. Но не се притеснявай, ще се държи добре.

Не отговорих. Сякаш беше лесно просто да *спра* да се притеснявам. За разлика от Алис, другата „осиновена“ сестра на Едуард, русокосата красавица Розали, не ме харесваше особено. Всъщност чувството беше малко по-силно от обикновена ненавист. Според Розали аз бях нежелан натрапник в тайния живот на семейството.

Изпитвах ужасно чувство за вина от настоящата ситуация, тъй като подозирах, че продължителното отсъствие на Емет и Розали е по моя вина, макар тайно да се радвах, че не ми се налага да се виждам с нея. Но Емет, игривият и едър като мечка брат на Едуард, наистина ми

липсваше. В много отношения той беше като големия брат, който винаги съм искала да имам... само че много по-страховит.

Едуард реши да смени темата.

– Значи, щом не ми разрешаваш да ти купя аудито, няма ли все пак нещо, което да искаш за рождения си ден?

Думите ми прозвучаха като шепот.

– Знаеш какво искам.

По гладкото му като мрамор чело се появиха дълбоки бръчки. Май съжали, че е отклонил темата от Розали.

Внезапно се почувствах, сякаш цял ден спорим по тази тема.

– Моля те, Бела, недей тази вечер.

– Е, може пък Алис да ми подари каквото искам.

Едуард изръмжа – дълбок, застрашителен рев.

– Това няма да бъде последният ти рожден ден, Бела – зарече се той.

– Не е честно!

Стори ми се, че го чух да проскърцва със зъби.

Вече завивахме по алеята към къщата. От всички прозорци на първите два етажа струеше ярка светлина. Дълга редица запалени японски фенери висяха от стрехите на верандата, пръскайки мека светлина върху огромните кедрови дървета около къщата. Огромни купи цветя, розови рози, обточваха широкото стълбище към входната врата.

Изстенах.

Едуард на няколко пъти си пое дълбоко въздух, за да се успокои.

– Това е празненство – напомни ми той. – Опитай се да бъдеш добричка.

– Разбира се – промърморих аз.

Той заобиколи колата, отвори вратата и ми подаде ръка.

– Имам един въпрос.

Той зачака предпазливо.

– Ако проявя лентата – казах аз, играейки си с фотоапарата, – ще излезеш ли на снимката?

Едуард започна да се смее. Помогна ми да сляза и ме поведе към стълбището и продължи да се смее, докато отваряше вратата.

Всички чакаха в огромната бяла всекидневна и когато минах през вратата, извикаха в хор: „Честит рожден ден, Бела!“. Изчервих се и сведох поглед. Вероятно Алис беше тази, която бе покрила всяка равна повърхност в стаята с розови свещи и десетки кристални вази, пълни със стотици рози. До рояла на Едуард имаше маса с бяла покривка, върху която бяха наредени торта, още вази с рози, чинии и купчинка опаковани в сребриста хартия подаръци.

Беше сто пъти по-зле, отколкото си представях.

Долавяйки притеснението ми, Едуард окуражително обви кръста ми с ръка и ме целуна по главата.

Родителите на Едуард, Карлайл и Есме – невероятно млади и вечно красиви – стояха най-близо до вратата. Есме ме прегърна внимателно, а меката ѝ коса с цвят на карамел ме погали по бузата, когато ме целуна по челото. Карлайл сложи ръка на рамото ми.

– Извинявай за ситуацията, Бела – театрално прошепна той. – Не можахме да удържим Алис.

Розали и Емет стояха зад тях. Розали не се усмихна, но поне не ме гледаше свирепо. Устата на Емет беше разтегната в огромна усмивка. Не ги бях виждала от месеци,

а бях забравила колко възхитително красива беше Розали, човек почти го болеше да я гледа. А Емет винаги ли е бил толкова... огромен?

– Изобщо не си се променила – каза Емет, преструвайки се на разочарован. – Очаквах някаква видима промяна, но лицето ти е червено както винаги.

– Много ти благодаря, Емет – отвърнах аз и се изчервих още по-силно.

Той се засмя.

– Трябва да изляза за секунда – той намигна заговорнически на Алис.

– Не прави нищо смешно, докато ме няма.

– Ще се опитам.

Алис пусна ръката на Джаспър и се втурна напред, а зъбите ѝ блестяха на ярката светлина. Джаспър също се усмихваше, но остана настрана. Русокос и строен, той се бе облегал на колоната в подножието на стълбите. През дните, които прекарахме заедно във Финикс, бях решила, че е превъзмогнал антипатията си към мен, но в момента, в който се бе освободил от временното задължение да ме пази, беше започнал да се държи както преди – тоест максимално да ме избягва. Знаех, че отношението му не е лично, а просто предпазна мярка, и се опитвах да не проявявам излишна чувствителност. На Джаспър му беше по-трудно да спазва диетата на семейство Кълън, отколкото на останалите. Миризмата на човешка кръв го изкушаваше повече, отколкото другите, защото не се въздържаше от толкова отдавна.

– Време е да отворим подаръците – обяви Алис. Тя хвана лакътя ми с хладната си ръка и ме поведе към масата с тортата и лъскавите пакетчета.

Направих многострадална физиономия.

– Алис, сигурна съм, че ти казах, че не искам нищо...

– Но аз не те послушах – прекъсна ме тя със самодоволна усмивка. – Отвори ги.

Тя взе фотоапарата от ръцете ми и ми подаде голяма квадратна кутия със сребриста опаковка.

Кутията беше толкова лека, че ми се стори празна. На картичката отгоре пишеше, че е от Емет, Розали и Джаспър. Смутено разкъсах хартията и се втрених в кутията под опаковката.

Отгоре беше нарисувано нещо електронно с множество цифри в заглавието. Отворих кутията, надявайки се да разбере какво е. Но тя действително беше *празна*.

– Ъъ... благодаря.

Джаспър се изсмя, а Розали като че ли се усмихна.

– Това е стереоуредба за пикапа ти – обясни Джаспър. – В момента Емет я инсталира, за да не можеш да я върнеш.

Алис вечно изпреварваше ходовете ми.

– Много ви благодаря, Джаспър, Розали – казах аз и се засмях, като си спомних мрънкането на Едуард за радиото ми, което очевидно е било нарочно. – Благодаря, Емет! – извиках по-високо.

Чух бумтящия му смях откъм пикапа и отново се засмях.

– Сега отвори този от мен и Едуард – каза Алис толкова развълнувано, че гласът ѝ беше като тънко чуруликане. Тя ми подаде плоска квадратна кутийка.

Обърнах се и погледнах Едуард смразяващо.

– Нали обеща.

Преди да успее да ми отговори, Емет влетя през вратата.

– Точно навреме – изграчи той и застана зад Джас-

пър, който се беше приближил повече от обичайно, за да вижда по-добре.

– Не съм похарчил и цент – увери ме Едуард. Той отметна кичур коса от лицето ми, а кожата ми потръпна от допира му.

Поех си дълбоко въздух и се обърнах към Алис.

– Дай го – въздъхнах аз.

Емет се подсмихна весело.

Взех кутийката и погледнах към Едуард, после пъхнах пръст под ръбчето на хартията и дръпнах тиксото.

– Ох! – промърморих, когато хартията срязва пръста ми. Дръпнах го, за да разгледам порязаното. Една капка кръв се процеди от малкия разрез.

След това всичко се разви светкавично.

– Не! – изрева Едуард.

Той се хвърли към мен, запращайки ме върху масата. Масата падна и тортата, подаръците, цветята и чиниите се пръснаха по пода. Аз се сгромолясах сред изпочупените стъкла.

Джаспър се удари в Едуард и звукът от сблъсъка беше като тътен от падащи камъни.

Чух и друг шум, зловещо ръмжене, което сякаш идваше от гърдите на Джаспър. Той се опита да избута Едуард, щраквайки със зъби само на сантиметри от лицето му.

В следващия момент Емет сграбчи Джаспър отзад, приклепвайки го в здравата си хватка, но Джаспър продължаваше да се бори, а дивият му, празен поглед беше втренчен в мен.

Освен огромния шок, усещах и болка. Бях паднала на пода до рояла, протягайки инстинктивно ръце, за да се предпазя от удара, точно върху назъбените стъкла. Едва

сега усетих пронизващата, пареща болка, която се стрелна от китката до лакътя ми.

Замаяна и объркана, извърнах поглед от яркочервената кръв, която бликаше от ръката ми, и се втренчих в трескавите очи на шестима внезапно изгладнели вампири.